

N. E. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διοργανωτής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπίτης διασταυρώσεω τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἀθήναις ἔτησίᾳ Δρ. Ν. 8
 ἑξαμην. » » 3
 ταῖς ἐπαρχ. ἔτησίᾳ » » 10
 ἑξαμην. » » 6
 τῷ ἔξωτερ. ἔτησίᾳ Φρ. 15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ Ἄδατοι ἢ τὸ Μυστικὸν τοῦ κυρ Πέτρου, μυθιστορία (μετὰ εἰκόνας) — Αἱ Ρωσίδες Παρθένοι ἢ Σκηναὶ τῶν Μηδονιστῶν — Ναυκραλογία, Λεωνίδας Παλάστας — Ποίησις ἐπὶ Στ. Σκ. — Πληθυσμὸς μεγαλοουπλίων τῆς Εὐρώπης κατὰ τὰς τελευταίας ἀπογραφάς — Λίνγυικ — Εἰδοποιήσις.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις . . . . . Δεπ. 10
 ἐπαρχίαις . . . . . » 13
 τῷ ἔξωτεριῷ . . . . . » 25
 Φύλλα προηγούμενα . . . . . » 30

... Γνωρίζετε ὅτι ἀγχαῖα τὴν Γενεδιέθην (Σελ. 68 στί. 3).

ΟΙ ΑΔΑΤΟΙ

ἢ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡ ΠΕΤΡΟΥ
 ὑΠΟ
 ΟΥΚΡΑΒΙΟΥ ΦΕΡΕ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ κατ'αἶχον ἔρευνα.
 (Συνίχθια)

— Ἐγώ; ἀπεκρίθη αὕτη, μόλις συγκρατοῦσα τὴν συγκίνησίν της διόλου.

— Παράδοξο! παράδοξο! Αὐτοὶ οἱ

ἐρωτευμένοι δὲν κοιμοῦνται ἄμεσα νύκτα! ἔ! ἔ! τώρα θὰ μάθωμε τί συμβαίνει. Νά τας.

Ἐν τῷ πράγματι εἰσῆρχετο ὁ Καίσαρ, προηγούμενου καὶ κρατοῦντος τὴν λυχνίαν τοῦ Πέτρου. Ἐφάνη ὅτι δὲν δυσχερестήθη ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ Ῥεμού ἀπ' ἐναντίας οὗτος τὸν διηκολύμεν εἰς τὸ νὰ μὴ ρίψη εὐθὺς ἀμέσως τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς Γενεδιέθης, ἣτις κατέστη ὠχροτάτη.

— Καλησπέρα σας, θεῖε Ῥεμού! καλησπέρα σας.

— Καλησπέρα σου, παιδί μου.... Αἶ!... δὲν βλέπεις ὅτι δὲν εἶμαι μόνος

— Ἄ συγγνώμην! ἀντίπερ οὗτος μὲ τρέμουσαν φωνὴν, στρεφόμενος πρὸς τὴν μνηστὴν του δὲν σὰς εἶχον ἴδει, Γενεδιέθην.

Αὕτη τὸν ἐχαιρέτησε προσκλίνας μικρὸν καὶ ἀπέστρεψε κατόπιν τοῦς ὀφθαλμοὺς ἀπ' αὐτοῦ.

— Διάβολε! ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν ὁ Ῥεμού ἔχει καὶ κακιώματα ἢ ἀγάπην.

Ἐκαμε νεῦμα πρὸς τὴν προστατευομένην του, ἣτις τὸν ἐπλησίασε κύψας δ' εἰς τὸ οὖς της:

— Τί τρέχει; τὴν ἠρώτησε.

Ἄλλὰ τὰ χεῖλη της δὲν ἀπεκρίθησαν ἐμόρφασεν ὡσεὶ ἐνοχληθεῖσα καὶ

κατόπιν ἐκάθισε παρὰ τὴν τράπεζαν φυλλομετροῦσα βιβλίον τι καὶ παρατηροῦσα τὰς εἰκονογραφίας του.

Ὁ Πέτρος προσέφερε κάθισμα εἰς τὸν νεοελθόντα.

— Κάθισε, παιδί μου, καὶ πέ μὰς τί σ' ἔφερον ἐδῶ.

Ἡ Γενεθιέβη ἤσχαλλε ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῆ, ἀλλ' ἡ ἀνυπομονησίαι, ἡ φόβος, ἡ ἀνάγκη νὰ μάθῃ καὶ αὕτη τὴν αἰτίαν ἣτις ᾠδήγησε τὸν Καίσαρα εἰς τὴν οἰκίαν της, τὴν ἐκράτησαν.

— Ἀπλούστατον, εἶπεν ὁ Καίσαρ εἶρον εἰς τὸν δρόμον πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας, τὸ περιδέραιον τοῦτο, τὸ ὅποιον ἀναμφιβόλως θὰ ἀπώλεσεν ἡ Γενεθιέβη ἐφοβήθη μήπως ἀνησυχῆσῃ καὶ ἔσπευτα νὰ τῇ τὸ φέρω.

Συγχρόνως δὲ ἠγέρθη καὶ ἔτεινε τὸ κόσμημα πρὸς τὴν μνηστὴν του, παρατηρῶν αὐτὴν διὰ βλέμματος τρυφερωτάτου.

Ἐτεινε καὶ ἐκείνη τὴν χεῖρα ἵνα τὸ λάβῃ ἀλλ' ὁ πατήρ της τὴν προσέλαβε καὶ ἐτέθη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Καίσαρος.

— Ἀσύνετη! εἶπε χαμηλοτόνως πρὸς αὐτήν. Εἶτα μεγάλη τῇ φωνῇ: Εὐχαριστῶ, παιδί μου, αὐτὸ εἶνε μία πολύτιμη ὑπηρεσία ποῦ μὰς προσφέρεις. Ἐμπρός! Γενεθιέβη, εὐχαρίστησε τὸν Καίσαρα! ἀλόμπη ἀργεῖς; φιληθεῖτε γρήγορα!...

— Σὰς εὐχαριστῶ, Καίσαρ... εἶπε μόλις ἐκείνη. Ἐπλησίασεν ἐκεῖνος, καὶ ἀποθέτων τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς παρειᾶς της:

— Εἰσθε εὐχαριστημένη;... τὴν ἠρώτησε.

Ἡσθάνθη ἐν ἑαυτῇ δευτέραν ἤτταν ὑπὸ τὴν γενναίω προσῆν του νέου ἐργάτου καὶ δὲν ἤδυνήθη νὰ εὖρη λέξεις ν' ἀποκριθῇ.

Ὁ Ῥεμὸ ἐφιλοσόφησεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταύτης:

Ἴδου, ἐσκέφθη, τί τὴν ἀνησυχῶσε. Καὶ στραφαῖς κατόπιν πρὸς τὴν κόρην.

— Αὐτὸ λοιπὸν σὲ ἔκαμε ν' ἀνησυχῆς; τὴν ἠρώτησε. Καὶ λαβὼν ἐν χειρὶ τὸ κόσμημα ἵνα τὸ παρατηρήσῃ: Διάβολε!... καταλαμβάνω... ἀξίζει τὸν κόπον!

Παρατῆρει τὸν Πέτρον δι' ἡμικεκλεισμένου ὀφθαλμοῦ, ὅπως ἰδιάζοντος τρόπου:

— Ναί, ἀπήντησεν ἐκεῖνος εἰς τὴν διὰ τῆς κλείσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐρώτησιν τοῦ Ῥεμὸ, μετὰ φυσικῆς τινος ἀδιαφορίας, εἶνε ἓνα μεταλλικὸν μὲ τὴν ἀλυσίδα του ποῦ ἐγύρασα ἀπὸ ἓνα ἰγγλέζο φαρὰ ἀντὶ μιᾶς ἀρίγγας τοῦ ὤκεανου.

— Καλὲ τί περίφημο πρᾶγμα εἶνε τοῦτο! τί φατοῦρα! τί πέτραις!

— Περὶ ἔργο λοιπὸν σοῦ φκίνεται, κουμπάρε;

Εἰς τὴν πρόκλησιν ταύτην τοῦ Πέτρον, τὸ ἐνστικτον τοῦ ἐμπόρου κατέβαλεν αἴφνης ἐκεῖνο τοῦ ἀποθαυμασμοῦ τοῦ ἐραστοῦ τῶν πολυτίμων κοσμημάτων.

— Ναί, ναί, εἶνε νοστιμώτατον, λαμπρὸν, περίφημον!

— Ἄρου σοῦ ἀρέσει λοιπὸν τόσο πολὺ, σοῦ τὸ δίδω σὲ τιμὴ καλῇ.

— Τίποτε ἀρίγγαις τοῦ ὤκεανου;...

— Τώρα δὲν χωραῖ εἶω. Νὰ μιλῶμε καθαρά. Τί μοῦ δίνεις;

— Ἀλλὰ πάτερ μου... παρετήρησε δειλῶς ἡ Γενεθιέβη.

— Θὰ σοῦ δώσω ἓνα καλλίτερον. Αὐτὸ δὲν σοῦ πηγαίνει καὶ τόσο καλά.

— Διόλου δὲν σοῦ πηγαίνει, μάλιστα καὶ ἔπειτα ἤμπορεῖς νὰ τὸ ξαναχάσῃς καὶ δὲν εὐρίσκονται κάθε φορὰ Καίσαρες νὰ σοῦ τὸ φέρουν.

Τὸ περιέστρεφεν ἐντὸς τῶν δακτύλων του, ἐξετάζων τὸ βᾶρος ὡς πρότερον ἐξετάζε τὴν ἐπεξεργασίαν.

— Ἐ! λοιπὸν! τί δίνεις; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

— Ἄ! ἄ! εἶνε ἐλαφρὸν, ἐλαφρὸν! Δὲν δουλεύουν τώρα ὅπως μιὰ φορὰ. Ὅταν ἤμουν νέος ἔκαμαν κατὶ στολίδια, ὅλο μάλαμμα... Ἀλλ' ἄς εἶνε πόσο λές' κοστίζει τοῦτο δὰ εἴκοσι σκουδά;

Ὁ Πέτρος ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του:

— Εἴκοσι σκουδά; Στολίδι ποῦ ὄγῃκε ἀπὸ τὴν καλλίτερη φάμπρικα τοῦ Λονδίνου;

— Ἄς ἦνε λοιπὸν ὀκτώ πιστόλαις καλά δίνω;

— Κοστίζει ἑμᾶτια μου ἑκατὸν πενήντα λίθραις! εἶπεν ὁ Πέτρος οὔτε λεπτὸ παρακάτω καὶ τώρα ὅσο λέμε χάνω τὰ μισά.

Βλέπων τὸν διαταγμὸν τοῦ Ῥεμὸ, τοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ τοῦ τὸ ἀποδώσῃ ἀλλ' ὁ μεταπωλητὴς τὸ ἀρῆκε νὰ ἐλισθήσῃ ταχέως ἐκ τῆς χειρὸς εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Ἄ! πολὺ δύσκολος εἶσαι εἰς αὐταῖς τῆς δουλειᾶς. Τὸ πέρνω, ἀλλὰ μὲ καταστρέφεις. Ἄς ἦνε ὅμως... αὐριο σοῦ φέρνω τὰ λεπτά.

— Ὁ! γι' αὐτὸ δὰ δὲν βιαζόμεθα, εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Ὁ Καίσαρ δὲν ἠύσει οὐδὲν τόσον ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ὅσον καὶ ἐκ τῆς ἀφιλοκερδείας τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του, διότι τὸ περιδέραιον ἤξιζε τὸ τρι-

πλοῦν τῆς τιμῆς εἰς τὴν συγκατετέθη νὰ τὸ πωλήσῃ.

— Οἱ μερψίμοιροι λόγοι τοῦ Ῥεμὸ διεκόπησαν αἴφνης ὑπὸ κράτου βηματικῶν διερχομένων τὴν ὁδὸν καὶ διευθυνομένων πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Πέτρον Λεγρᾶς.

Οὗτος ἔσπευσε πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ ἐπανεβλῶν μετὰ σπουδῆς χωρὲς νὰ εἶπῃ τί εἶδε:

— Λοιπὸν, καληνύκτα, κουμπάρε, τῷ εἶπε ἔλα, πᾶμε νὰ σὲ ὄγαλώωσιν τὴν θύρα.

— Καὶ τὸν ᾠδήγησεν ἐν τάχει πρὸς στενὴν τινα κλίμακα ἣτις ἔληγεν ἐξ ἐξώθυρον τινὰ, ἐκ τοῦ ὀπισθίου ἀποκέντρου μέρους τῆς οἰκίας, ὅπουθεν ποτισχεδὸν δὲν ἐξήρχοντο.

Μόλις ὁ μεταπωλητὴς εἶχε πατήσαι τὸν πόδα του ἐξω καὶ ἐκλείνε τὴν θύραν δι' ἧς ἐξῆλθε, καὶ ἀμέσως ἠκούσθη σφοδρὸς κτύπος ἐπὶ τῆς συνήθους θύρας, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς ἐπισήμου προσκλήσεως.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως! ἀνοίξατε!

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως; ἐπανελάθεν ὡσεὶ κεραυνόπληκτος ὁ Καίσαρ καὶ ἡ Γενεθιέβη.

— Ἀλλ' ὁ Πέτρος, ἄρεμος, ἀτάραχος βίψας ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐστίας ἣτις πρὸ ὀλίγης ὥρας εἶχε καταστρέψει τίς οἶδε τί χάρτην, ἔλαβεν ἐκ νέου τὴν λυχνίαν καὶ μετέβη ν' ἀνοίξῃ.

— Τί θέλετε, κύριοι; ἠρώτησε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ψυχραιμίας.

Πέντε τὸν ἀριθμὸν ἦσαν οἱ νεωστὶ ἐλθόντες. Εἰς ἐνωμοτάρχης καὶ τέσσαρες ὑπάλληλοι τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀκτοφυλακείων. Μεταξὺ αὐτῶν ἠριθμεῖτο καὶ ὁ Βαλεντίνος, ὅστις μόλις εἰσῆλθεν, εὖρε μέσον νὰ πλησιάσῃ μυστηριωδῶς τὸν Πέτρον καὶ νὰ τῷ εἶπῃ χαμηλοτόνως εἰς τὸ οὖς τὰς λέξεις ταύτας:

— Ἐμπιστευθεῖτε εἰς ἐμὲ καὶ θὰ σὰς σώσω.

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐράνη ὅτι δὲν τὰς ἠκούσε.

Εἰσῆλθετε, κύριοι, εἰσῆλθετε. Εἰς τί χρεωστῶ τὴν ἐπίσκεψίν σας;

— Εἰς διαταγὴν τοῦ κυρίου ἐνωμοτάρχου τῶν τελωνιακῶν φόρων τοῦ διαμερίσματος τῆς Διέπτης, ἀπεκρίθη ὁ ἐνωμοτάρχης, παρουσιάζων αὐτῷ ἐνταλμα διατάσσον ἐρεῦνας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πέτρον Λεγρᾶς, ἐμποροπλοιάρχου, ὁδοῦ Φολί.

— Συγχωρήσατέ μας, προσέθεσεν ὁ αὐτὸς ὑπαξιωματικὸς, διότι, ὡς βλέπετε δὲν προέρχεται ἐξ ἡμῶν ἂν ταράσσωμεν τὴν ἀνάπαυσίν σας.

— Κάμετε τὸ χρέος σας, κύριοι, ἀπεκρίθη ἀπλῶς ὁ Πέτρος, ὀδηγῶν αὐτοὺς εἰς τὰ ἐντὸς τῆς οἰκίας. Ἄπὸ ποῦ θέλετε ν' ἀρχίσητε;

— Ἄφ' ὅπου εὐαρεστεῖσθε, ἀπήντησεν ὁ Βαλεντίνος χαμηλοφώνως εἰς ὃν ἐφαίνετο ὁ ἀνώτερός του ὅτι τῷ παρεῖχε μέρος τῆς ἐξουσίας του.

— Ἄλλ' ὡς καὶ τὴν πρώτην φοράν, ὁ Πέτρος προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους.

— Λοιπὸν ὀρίστε ἐπάνω, προσέθεσεν ὁ γέρον λαθρέμπορος.

Ἡ Γενεδιέθνη καὶ ὁ Καῖσαρ ἀνεγνώρισαν τὴν φωνὴν τοῦ Βαλεντίνου· ἀλλ' εἰς ἕκαστον ἐνεποίησε διάφορον αἰσθησιν.

— Ἀνερχομένων, πρῶτος ἐφάνη ὁ Βαλεντίνος, ὅστις, πλησιάζας τὴν Γενεδιέθνην, ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς τρυφερώτατον βλέμμα καὶ τῇ εἶπε:

— Μὴ φοβησθε δίδου.

Κατόπιν, ὡς διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν του, ἐστράφη πρὸς τὸν Πέτρον:

— Χωρὶς ἄλλο εἴσθε θύμα ἀπάτης τινός, κύριε.

— Ἡ τίποτε συκοφαντία, ἀπήντησεν ὁ ναύτης ἀταράχως. Ἀλλὰ, εἴτε τὸ ἓνα εἴτε τὸ ἄλλο, σεῖς, κύριοι, κῶτάξετε ὅσον θέλετε.

— Πιστεύσατέ με ὅτι μετὰ μεγίστης μου λύπης ἔλαβον τὴν διαταγὴν νὰ ἐκπληρώσω τὰ καθήκοντα τοῦ ἐρευνητοῦ.

— Καὶ ἐγὼ ἤθελα νὰ τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ δὲν πειράζει· τὸ χρέος σας πρέπει νὰ κάμετε σεῖς.

Ὁ Βαλεντίνος, θέλων νὰ προσφέρῃ ἐκδούλευσιν τινὰ ἔτι εἰς τὴν Γενεδιέθνην, μόλις κατόρθωσε νὰ τὴν πλησιάσῃ, τῇ ἐψιθύρισε:

— Θεέ μου! πόσον εἶμαι δυστυχής!

Εἶπα, λαμβάνων ἤθος θλιβερόν, ἀπετάθη πρὸς τὸν ἀρχηγόν του:

— Ἐνωμοτάρχα, διατὶ νὰ μὲ προσκαλέσητε νὰ ἔλθω μεθ' ὑμῶν;

Οὗτος τῷ ἔρριψε παράδοξον βλέμμα, καὶ διὰ τόνου σοβαρῶς γελαίου:

— Τὸ καθήκον πρὸ παντός ἄλλου! εἶπε.

Ὁ Βαλεντίνος προσεποιήθη ὅτι τῷ διέφυγε στεναγμός.

Κατόπιν ἤρξατο ἡ ἐρευνα· διηροῦνησαν παντοῦ καὶ ἰδίως εἰς τὸ δωμάτιον καὶ εἰς τὴν κοσμηματοθήκην τῆς Γενεδιέθνης, ἀλλὰ δὲν εὗρον ὅ,τι ἤθελον.

Ὁ Βαλεντίνος τότε ἐπλησίασε τὸν Πέτρον ἐκ νέου καὶ δῆθεν χαίρων καὶ ἐμπιστευτικῶς:

— Ἄ! χαίρω, χαίρω πολὺ, εἶπε διότι ἐκρύψατε τόσο καλῶς τὸ προῖόν τῆς λαθρεμπορίας σας, ἡσυχάσατε· ἐγὼ σας ἐπαναλαμβάνω πολὺ εὐχαριστήθην τίποτε δὲν ἀνεύρομεν.

Μειδιάμα ἐκπλήξεως διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ πλοιάρχου τῆς Πέρλας, ἐνῶ συνάμα ἀπήντησεν ὑψηλοφώνως.

— Τὸ λαθρεμπόριό μου;...

Ὁ Βαλεντίνος τότε χολωθείς, ὅτι μάτην ἐφαίνετο προστατεύων αὐτοὺς, διότι οὐδεμίαν εἶδε φιλοφρόνησιν τῶν πρὸς αὐτὸν, ὡς πᾶς τυχὸν ἔνοχος ἤθελε πράξει ἐν τοικύτῃ περιπτώσει, ἐν τῇ ὀργῇ του ἔστρεψε τὸ ἄγριον βλέμμα του πρὸς τὸν Καῖσαρ, καὶ διὰ φωνῆς μκρυρούσης τὸ μῖσος, ὅπερ τὴν ὄθει:

— Δὲν ὑπάρχει, εἶπε, ἐπιτηδειότερος εἰς τὸ νὰ κρύπτη. . .

Ὁ Πέτρος συνεκινήθη καὶ πῶς ὀργίσθη, ἔκαμε μάλιστα καὶ βήματά τινα πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ὁ ἐνωμοτάρχης συνεπλήρωσε τὴν φράσιν του:

— Κύριε Καῖσαρ, ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου σας προσκαλῶ νὰ μοὶ ἀποδώσῃτε τὰ κοσμήματα ξένου τινος ἐργοστασίου ἅτινα φέρετε.

Πάντες τότε ἐνόησαν διατὶ ὅλη ἡ ἐρευνά των διευθύνετο πρὸς τὸ δωμάτιον καὶ τὴν κοσμηματοθήκην τῆς Γενεδιέθνης· πάντες, ἐκτὸς αὐτῆς ἴσως, ἧτις εἶχε μείνει ἀναυδος.

— Ἀπατάσθε, ἀπεκρίθη ἀξιοπρεπῶς ὁ νέος ἐργάτης, οὕτω προσκληθείς· δὲν μετέρχομαι τὸ ἐπάγγελμα ὅπερ ὑπωπτεύθητε· δὲν φέρω ἐπ' ἐμοῦ οὐδὲν ὅπερ νὰ μ' ἐνοχοποιῇ.

Ἡρεύνησαν τότε τὰ θυλακία του, εἰς ὃ δὲν ἀντέστη ποσῶς· ὅτε ὁμοῦ διευθύνθησαν αἱ χεῖρές των πρὸς τὰ τοῦ ὑπενδύτου του, ἡσθάνθη ταραχὴν τινὰ καὶ ἀγωνίαν, προξενήσαν εἰς τὸν ἀντιζήλόν του στιγμιαίαν καὶ παροδικὴν ἀγαλλίασιν· ἐν τῶν θυλακίων τούτων περιεῖχε μόνον ἀνθύλια τινὰ μεμαραμμένα, ἐκεῖνα, ἅτινα εἶχε συλλέξει εἰς τὸν χορὸν τοῦ Janval· αὐτὰ ἦσαν δι' αὐτὸν ὁ πολύτιμος θησαυρὸς ἐν δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ νὰ κηλιδώσουσιν αἱ προσφύσεις μισητῆς χειρὸς ἢ νὰ τὰ ἴδωσι τοῦ ἀντιζήλου οἱ ἀντιπαθητικοὶ ὀφθαλμοί.

— Ἄρκεῖ. . . μᾶς συγχωρεῖτε, κύριε Λεγράφ, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης ἀνταλάσων μετὰ τοῦ Βαλεντίνου βλέμμα ἀπέλπιδος ἀποτυχίας. Μᾶς συγχωρεῖτε καὶ ὑμεῖς ἐπίσης, δεσποινίς διὰ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν ταραχὴν τὴν ὁποίαν σας ἐπροξενήσαμεν.

Ὁ Βαλεντίνος δὲν προσέθεσεν οὐδὲ λέξιν, ἀλλ' ἀναχωρῶν ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Καῖσαρος ἰσοδόλον βλέμμα πλήρες μίσους καὶ φθόνου.

Ἄφ' οὗ ἀνεχώρησαν, ὁ Πέτρος δὲν ἀνέμενε νὰ ἐρωτηθῇ ἵνα διωσῇ ἐξηγήσεις, ἀλλὰ διὰ τόνου μὴ ἐπιδεχομένου ἀντίρρησης:

— Βλέπεις, εἶπεν αὐστηρῶς εἰς τὴν θυγατέρα του, σὲ τί βρωμοδουλειὰς μᾶς μπερδεύεις; ἂν εὗρισκαν τόρα ἐδῶ τὸ μανταλλίον, τί ἐκάναμε τότε;

Ἡσθάνθη ἑαυτὴν δικαίως ἐπιτιμωμένην καὶ κρύπτουσα θερμὸν δάκρυ, ὅπερ ὡς μαργαρίτης ὠλλίσθαιεν ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς, εἰσῆλθε, χωρὶς νὰ εἴπῃ οὐδὲ λέξιν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Ὁ Καῖσαρ τὴν ἠκολούθησε διὰ βλέμματος θλιβεροῦ, καὶ ἄφ' οὗ αὕτη εἰσῆλθε καὶ ἐκλείσῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς, ἐπλησίασεν εὐνοϊκῶς τὸν κύριον Πέτρον καὶ σφίγγων τὴν χεῖρα του:

— Δὲν διατρέχετε οὐδένα κίνδυνον, τὸν ἠρώτησε· δὲν εἶνε ἀληθές;

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε· μείνε ἡσυχός· σύχασε καὶ πήγαίνε νὰ κοιμηθῆς χωρὶς καρδιοχτύπι.

Καὶ οὕτω πεισθεὶς ὅτι οὐδένα διατρέχει κίνδυνον ὁ πατήρ τῆς κόρης ἦν ἡγάπα, ὁ Καῖσαρ νύχηθη αὐτῷ καλὴν νύκτα καὶ ἀπῆλθε.

Ἐν τούτοις, ἐνῶ ὁ Πέτρος καὶ ὁ μελλόγαμβρός του ἀπεχωρίζοντο ἐν τῇ βεβαιότητι περὶ τοῦ ἀκινδύνου τῆς θέσεως αὐτῶν, ὁ Βαλεντίνος, εἰσελθὼν ἐν τῷ δωματίῳ του, ἐξῆγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του χάρτην, ἣν ἐξήταζε καὶ ἐπειράτο νὰ αναγνώσῃ. Ἦτο τεμάχιόν τι, λείψανον περισωθέν που ἐκεῖ ὀπισθεν τινος ἐπίπλου πλησίον τῆς ἐστίας, ἐξ ἐκεῖνων οὓς εἶχε ρίψει εἰς τὸ πῦρ ὁ Λεγράφς ὅτε κατὰ πρότον παρουσιάσαμεν αὐτὸν εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὀμιλοῦντα μετὰ τοῦ Ρεμύ, καὶ ὅπερ τεμάχιον ὑπέκλειψεν οὕτως εἰπεῖν, κατὰ τὴν ὄραν τῆς ἐρέυνης.

Ἄφ' οὗ μάτην ἐπὶ πολλὴν ὄραν ἐκοπίασε ἴν' ἀναγνώσῃ καὶ ἐνοήσῃ τὰς ἡμιτελεῖς ὡς ἐκ τοῦ πυρὸς λέξεις, ἢ τοῦλάχιστον νὰ λάβῃ ἰδέαν τινὰ τῆς ὅλης ἐννοίας, τέλος συνέπτυξε τὸ τεμάχιον τοῦτο, καὶ τὸ ἔθεσεν ἐντὸς συρταρίου, ὅπερ ἐκλείδωσεν καὶ ἔλαθε κατόπιν τὴν κλεῖδα· τὸ μέτωπόν του ἤστραψε χαρὰν σκοτεινὴν καὶ ἀπαίσιον μειδιάμα διέστειλε τὰ χεῖλη του.

— Θὰ γείνω ἐνωμοτάρχης καὶ θὰ λάβω καὶ ἀριστεῖον. . . . . ἐψιθύρισεν αἶφνης,

ΤΡΙΚΥΜΙΑΙ

Εἰς ἀπομεμακρυσμένην τινὰ γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἄβλ καταληγούσης εἰς στενωπὸν ἦδη ἐξαφανισθείσαν, καὶ ἧτις

ἐξεστίνετο τότε παραλλήλως τῆς σει-
ρας τοῦ λιμένας τῆς Διέπτης, ἔχι μα-
κρὰν τῆς ὁδοῦ Φολί, ἀναγίνωσκε τις
ἐπὶ ἐρηπωμένης πλευρᾶς ἀρκετὰ ὑπό-
πτου αἰκίας· τὴν ἐξῆς πομπώδη ἐπι-
γραφὴν: *Εἰς τὸν μέγαν Ἄγκω.*

Ἄγκω, ὁ πατριάρχης ναυτικῶν τῆς
Διέπτης, εἶχε δώσει τ' ὄνομά του εἰς
τὸ πνευματοπωλεῖον τοῦτο, ὑποχρεω-
τικὸν ἐντευκτήριον τῶν ναυτῶν καὶ
ἐδίωκε τῶν τολμηρῶν συντρόφων τοῦ
Πέτρου Λεγγράς. Ἐκεῖ, ἐντὸς ἀτμο-
σφαίρας πεπιεσμένης ἐξ ἀναθυριάσεων
ζύθου, μηλίτου οἴνου, ρακῆς, καὶ νεφῶν
καπνοῦ, ἠδύνατό τις νὰ τοὺς εὔρη ἀνά-
πᾶσαν στιγμὴν ἀρκεῖ ἢ ἐν τῷ πλοίῳ
ὑπηρεσίᾳ των νὰ εἶχε τελειώσει.

Εἰς γωνίαν τινὰ πρὸς τὸ βάθος, εἶχον
ὀρισμένην τινὰ τράπεζαν, περὶ ἣν συ-
νήγοντο καὶ ἦτες, ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ,
ὅτι εἶχε καταντήσει ἰδιοκτησίᾳ των.
Ἐκεῖ καθήμενοι ἐφείλκον τὸν θαυμα-
σμὸν τῶν συναδέλφων των, διότι ἡ
φήμη εἶχε διαδοθῆσιν πανταχοῦ γῆς
διεπτικῆς τὴν ναυτικὴν τόλμην, ἀν-
δρείαν, ἰκανότητα καὶ ἀφοβίαν των.

Ἀφωσιωμένοι καὶ ὑπήκοοι εἰς τὸν
πλοίαρχόν των, ὠμίλουν ὀλίγον, ἀλλὰ
σύντροφοι σπάνιοι, εἰς οὐδὲν τὴν ζωὴν
των λογιζόμενοι, ὅταν λ. χ. ἐπρόκειτο
περὶ διασώσεως ἐκ κινδύνου συντρόφου
των τινός. Οὐδ' ὁ ἄνεμος, οὐδ' αἱ κα-
ταιγίδες, οὐδ' οἱ προφανέστεροι κίνδυ-
νοι ἠδύνατο ποτὲ νὰ μειώσωσιν οὐ-
δ' ἐπ' ἐλάχιστον τὴν ἀφοβίαν των.
Ἀπ' ἐναντίας αἱ τρικυμῖαι τοὺς πύχα-
ρίστουν καὶ μάλιστα κάπως δὲν ἠρέ-
σκοντο εἰς τὸν γαλκνιαῖον καιρὸν. Μό-
λις ὁ οὐρανὸς ἤρχιζε νὰ καλύπτηται
ὑπὸ μελανῶν νεφῶν, ἢ ἐμυκάτο ὁ ἄνε-
μος ἐγείρων ἐν τῷ ὠκεανῷ σειρὰς ἀφρι-
ζόντων κυμάτων, ἐβλεπέ τις τὸν Ῥώκ,
τὸν Δανιὴλ καὶ τὸν Μάρτιαλ παραδι-
δομένους εἰς ἀκράτητον εὐθυμίαν, ὅτι
ἐμελλον μετ' ὀλίγον νὰ παύωσιν με-
τὰ τὰς λυσσώδους ὁρμᾶς τοῦ ἀνέμου καὶ
τῆς ἐξογκωμένης θαλάσσης.

Δύο ἄτομα ἡμέραν τινὰ διευθύνον-
το, ἕκαστος ἐξ ἀντιθέτου διευθύνσεως,
πρὸς τὴν προκυμῖαν, ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ
Ῥεμὸ Ζακέ.

Ὁ δεῦτερος μετέβη ἵνα ἀναμείνῃ
τὴν ἔλευσιν τοῦ κυρ Πέτρου, ἱστάμενος
παρὰ τὴν σανίδα, ἥτις ἐχρκαίμευς ὡς
γέφυρα ἵνα ἐκ τῆς προκυμῖας εἰσέλθῃ
τις εἰς τὸ πλοῖόν του, τὴν ὀνομαστὴν
Πέρλαν.

Ὅσοι δ' ἀφορᾷ τὸν Καῖσαρ ἐξηκο-
λούθησε νὰ βαδίξῃ ἐπ' τῆς εὐθείας ὁδοῦ
τοῦ λιμένας περιφρονῆς καὶ τεθλιμμέ-
νος. Μόλις εἶχε παρέλθει εἰς μὴν ἀπὸ
τῆς κατ' οἶκον ἐρεῦνης καὶ τὰ χαρα-
κτηριστικά του εἶχον ὀλλοιωθῆ· καὶ

τοῦτο προήρχετο, διότι ἡ Γενεδιέβη
ἔκτοτε ἤρχιζε καταδύλως πλέον ἀπει-
πίζουσα αὐτὸν περὶ τοῦ ἐρωτός της.

Μάτην προσεπάθη καὶ ἐκείνη νὰ νι-
κήσῃ τὸν ἀγῶνα ἐν ἡσθάνετο ἐν τῇ
καρδίᾳ της.

Θέλουσα δὲ νὰ εὔρη διέξοδον μεταξὺ
τῶν καλῶν τῆς διαθέσεων ἀφ' ἐνός καὶ
τῶν ὀρμητικῶν πόθων τῆς καρδίας της
ἀφ' ἑτέρου διεμοίρασε τὰς συμπαθείας
της, φυλάξασα τὴν μὲν ἀπλὴν φιλίαν
διὰ τὸν Καῖσαρ, τὸν δ' ἐρωτᾷ της
δι' ἐκείνον ὅστις ἐξ ἀπῆνης τὴν κατε-
κυρίευσε.

Ἡ εὐγενὴς διαγωγή τοῦ πρώτου, ἐ-
νόμιζεν, ὅτι δὲν τὴν ὑπεχρέου νὰ τὸν
ἀγαπᾷ.

Δὲν ἠδύνατο πλέον ἐξερχομένη ἵνα
μεταβῆ εἴτε εἰς περίπατον εἴτε εἰς τὴν
ἐκκλησίαν, νὰ μὴ ἴδῃ τὸν Βαλεντίνον,
ὅστις, πάντοτε κομψός, πάντοτε μει-
διῶν, πάντοτε σπυδῶν νὰ τὴν χαι-
ρετᾷ, τὴν ἐπλησίαζε ζητῶν ἀφορμὴν
νὰ συνάπτῃ συνδιάλεξιν.

Ἄλλ' ἡ δειλία της, ἡ ἐπίγνωσις τοῦ
κινδύνου τῶν συναντήσεων τούτων ἐν
διέτρεχε, τὴν ἐκράτουν ὀλίγον. Ἡ ὡς
νεάνιδος κούφης ματαιότης της ἐκολα-
κεύθη ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Βαλεν-
τίνου, εὗρισκεν εἰς τοῦτο εὐτυχίαν· καὶ
μεθυσκομένη ὑπὸ τοιαύτας ἐκστάσεις,
αἵτινες πολλὰς νεάνιδας ὡς αὐτὴν, κα-
τέστρεψαν, ἐφαντάζετο ὅτι ἠδύνατο νὰ
μικύνῃ ἐπὶ πολὺ τὴν σιωπηλὸν καὶ πλα-
τωνικὸν τοῦτον ἔρωτα, ὅστις ἐξ ἄλλου
ἤρκει εἰς τὴν ἀδαῆ πόθου πρακτικω-
τέρας ἀπολαύσεως φύσιν της, καὶ τῇ
προὔξενει τόσον γλυκείας συγκινήσεις.

Μεθ' ὕλας ἐν τούτοις τὰς προσπα-
θείας του, ὁ νέος τελωνιακὸς ὑπάλληλος
δὲν ἠδυνήθη νὰ συνεχίσῃ τὴν συνδιάλε-
ξιν του μετ' αὐτῆς ἀφ' ἧς οὕτως ἀπο-
τέρως διεκόπη εἰς τὸν χορὸν τοῦ Jan-
ναί. Τὸ μόνον, ὑπερ, ἄχρι τότε εἶχε
κερδίσει, ἦσαν μικραὶ τινες προσφωνη-
τικαὶ φράσεις, ἀπαντήσεις οὕτως εἶπεν
τῶν χαιρετισμῶν του.

Εἰς τὸ ἔπακρον τῆς εὐτυχίας της
καὶ ἀλαζονευομένη ὅτι ἐνέπνευσε τόσῳ
σφοδρῶν ἔρωτα, διότι ἐξελάμβανε τὴν
ἐπιμονὴν τοῦ Βαλεντίνου ὡς μαρτυρίαν
ἀπειρίας αἰσθήματος, ἐδέχετο τὰς θω-
πείας τοῦ Καίσαρος μετὰ αἰσθήματος
ὀχληρότητος, ὅπερ ἐνόει ὁ τάλας, καὶ
ἐβλεπε ἐξαφανιζόμενα ἐν πρὸς ἐν, ἡμέρᾳ
τῇ ἡμέρᾳ τὰ χρυσὰ τῆς εὐτυχίας του
ὄνειρα.

Καταστραφεῖς, τρωθεῖς θανασίμως
τὴν καρδίαν ἐκ τῆς ἀποστροφῆς τῆς
Γενεδιέβης ἣν διεκρινεν ἐκδηλουμένην
πρὸς αὐτὸν, δὲν εἶχε πλέον θάρρος διὰ
τίποτε. Ἡ ἐργασία του, ἥτις πότε ἡ-

νοῦτο μετὰ τῆς ἐλπίδος ὀλβίας ἐνώ-
σιως, τῷ ἦτο μισητή.

Ἡ ἀγωνία αὐτῆ τὸν ἔφρεν εἰς ἀπελ-
πίσιαν. Ἐπρωτίμα νὰ μάθῃ εὐθὺς διὰ
μίας τὴν εἰμαρμένην του ἢ τὴν εὐδαι-
μονίαν ἢ τὴν ἀπώλειαν του ἢ ἀσε-
βαιότης αὐτῆ, τὸ μετέωρον τῶν ἐλπί-
δων του, ἢ ἀγωνία τέλος τοῦ ἀγνώστου,
τῷ ἐφαίνοντο δριμυτέρα καὶ τῆς φρι-
κωδεστέρας βεβαιότητος.

Τοιαῦτα λοιπὸν διαλογιζόμενος ἐ-
ξῆλθε τοῦ ἐργαστηρίου του, προσαι-
ζόμενος ἀδιαθεσίαν, ἣν ἐδικαιολόγει ἢ
κόπῳσι καὶ ἡ ἐξωγραφημένη ἐπὶ τῶν
χαρακτήρων τοῦ προσώπου του ὀδύνη.
Ἦθελε νὰ λήξῃ ἡ βίασάνος του αὐτῆ
διὰ μίας ἐξηγήσεως μετὰ τοῦ Πέτρου,
ἀλλὰ σταθερᾶς καὶ κατηγορηματικῆς.

Μόλις μακρόθεν παρετήρησεν αὐτὸν
ἐρχόμενον ὁ πατὴρ τῆς Γενεδιέβης,
προὔχωρσεν πρὸς συνάντησιν του εὐ-
θυμος καὶ μειδιῶν.

— Σὺ ἴδω, παιδί μου; Ἐορτὴ λοι-
πὸν τῶχεις σήμερα;

— Ὅχι, πατέρα μου, σὰς ἐζήτουν.

— Χμ! Ἐδιάλεξες ἄσχημη ὥρα. Οἱ
ναύταις μὲ περιμένουν. Ἀλλὰ δὲν πει-
ράζει' ἄς δοῦμε. Γιὰ σὲν εἶμαι πάν-
τοτε πρόθυμος, ὡς καθὼς λέγουν.

— Ὁ εὐχαριστῶ! τὸ γνωρίζω.

Καὶ τῷ ἔθλιψε τὴν χεῖρα.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν! λέγε, τί εἶνε;
Γιατί τὸ πρόσωπό σου εἶνε ἔτσι θλι-
θερό; — Οἱ ἄλλοι μὲ περιμένουν μέσα,
ἀλλὰ δὲν πειράζει' ἄς πᾶ' νὰ περιμέ-
νουν— λέγε, θέλω νὰ μάθω τί σὲ κάμει
νὰ λυπῆσαι.

Ὁ Καῖσαρ ἐκίνησε λυπηρῶς τὴν κε-
φαλὴν.

— Δὲν μοῦ λές τίποτε; Εἶνε λοιπὸν
σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα;

— Μάλιστα, σπουδαιότατον! δὲν
τολμῶ. . . .

— Τί; μυστικά ἀπὸ 'μένα; λέγε!
ἔμπρὸς! . . . .

Αἴφνης τὸ μέτωπόν του ἐσκυθρώπα-
σε. Παρετήρησε τὸν νέον ἐργάτην με-
τ' ἀκουσίου βλέμματος δυσπιστίας.

— Λέγε λοιπὸν! τί δὲν τολμᾶς νὰ
μὲ κυττάξῃς; τὸ πρόσωπο καὶ σκύβεις
τὸ κεφάλι;

Ὁ Καῖσαρ ὕψωσε τότε τὴν κεφαλὴν
του καὶ διήθωνε τὸ ὀδυνηρὸν βλέμμα
του εἰς τὸ τοῦ Πέτρου.

— Διάβολε! ἐψιθύρισεν οὕτως ὀμι-
λῶν καθ' ἑαυτὸν. Τὸ πρᾶγμα μοῦ φαί-
νετο σπονδαῖο! Ἄδύνατο!

— Ἀκούσατε, κατάρθωσε τέλος νὰ
εἶπῃ ὁ Καῖσαρ, ἀνακαλῶν ἅπαν τὸ θάρ-
ρος του. Θὰ ἡμαί εἰλικρινῆς γνωρίζετε
ὅτι ἀγαπῶ τὴν Γενεδιέβην. . . .

— 'Α!... ἐσκέφθη ὁ πλοίαρχος ἐρωτοδουλεῖα τρέχει ἔς τὴ μέση.

— 'Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πιθανὸν νὰ μὴ παρατηρήτατε σεις, εἶνε ἡ ἀλλαγὴ ἥτις συνέβη εἰς αὐτήν.

— Λοιπὸν! εἶπεν ὁ Πέτρος, εἰς ἃν οἱ λόγοι οὗτοι διήγειραν ἔτι μᾶλλον τὴν προσοχήν.

— Ἐρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω νὰ μοὶ ἀποκριθῆτε καθαρῶς· τοῦτο θὰ ἦνε τοῦλάχιστον παρηγορία δι' ἐμὲ, νὰ γνωρίζω τοῦτέστιν ἂν ὀφείλω ν' ἀπελπισθῶ...

— Ν' ἀπελπισθῆς; Καὶ γιὰ ποῖο πρᾶγμα;...

— Διὰ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας.

— Καὶ τὸ σκέπτεσαι αὐτό; τί κάθεσαι καὶ μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ;

— Δὲν βλέπετε μὲ πόσῃν ἐπιτηδειότητι ἀποφεύγει νὰ μοὶ ἀπαντᾷ ὅπου τῆ ὑπενθυμίζω τὰς ὑποσχέσεις τῆς, ὅταν τὴν παρακαλῶ νὰ σπεύσῃ νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μας, ὅστις ἀπὸ τοσούτου ἤδη καιροῦ ἀπεφασίσθη καὶ ὅστις ὄφειλε μέχρι σήμερον νὰ ἦτο καὶ τετελεσμένος;...

Ὁ Πέτρος τὸν ἀφῆκε νὰ ἐξακολουθῇ τὸν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου λόγον του, παραδιδόμενος καὶ αὐτὸς εἰς σοβαρὰς σκέψεις· κατόπιν μετ' ὀλίγον, διακόπτων αὐτὸν ἀποτόμως καὶ κτυπῶν φιλικῶς αὐτὸν εἰς τὸν ὄμων:

— Ἡ Γενεσιέβη εἶνε φρόνιμο καὶ τίμιο κορίτσι!...

— Ἐὰν εἶχον ἀμφιβολίαν περὶ τούτου δὲν θὰ μ' ἐβλέπατε τώρα ἐδῶ.

— Τὴν ἀγαπᾶς πάντοτε;

— Ἄν τὴν ἀγαπῶ!...

(ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΡΩΣΣΙΑΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

II

ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΑΕΝΙΣΤΩΝ

(Συνέχεια)

XX

Η ΕΚ ΓΕΝΕΥΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μετά τινα χρόνον ἤλπισα νὰ καταστῶ μήτηρ. Ὁ πρίγκηψ εἶχε διακαῆ ἐπιθυμίαν ν' ἀποκτήσῃ υἱόν.

— Ὑποσχέσου μοι, τῆ λέγω ἐσπέραν τινά, ὅτι ἂν ἀποκτήσωμεν υἱόν θὰ ἐλευθερώσῃς τὸν νέον διδάκτορα.

— Τί παράδοξον ἐνδιαφέρον λαμβά-

νεις διὰ τὸν νέον αὐτόν! μοὶ εἶπε γελῶν. Καλὰ λοιπὸν! σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

Ἡ ἐγκυμοσύνη μου ὑπῆρξε δεινὴ καὶ μάλιστα ἀμφέβαλον περὶ εὐκόλου τοκετοῦ. Καὶ συνενοήθη μετὰ τοῦ γέροντος Μάρκεβιτε, ὅτι θὰ ἦτο ἔργον φρονήσεως ἂν ἤρχετο κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ τοκετοῦ ὁ διδάκτωρ τῆς Πετροπόλεως.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Μάρκεβιτε. Ἡ ἀφίξις του θὰ χαροποιήσῃ τὰ μάλα καὶ τοὺς γονεῖς του. Ἡ μήτηρ του, ἣν ἐπεσκέφθη χθὲς εἶνε βαρέως ἀσθενὴς καὶ ἐζήτει ὡς ὑπάτην εὐδαιμονίαν ν' ἀσπασθῇ πρὶν ἀποθάνῃ, τὸν υἱὸν τῆς.

Ἡμέραν τινὰ μετὰ τὸ τέλος ὠραίου περιπάτου ἐπεσκέφθη τὴν πτωχὴν γυναῖκα εἰς τὴν *Isbar* *) τῆς.

Νέα, ἀμέριμος, περιχαρὴς, συνοδευομένη πάντοτε ὑπὸ πολυαριθμοῦ ἀκολουθίας, οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον εἰσχωρήσει μόνη εἰς χωρικὴν καλύβην. Κατεπλάγην ἐπὶ τῆ ἀθλιότητι τῶν δούλων μας. Αὕτη λοιπὸν ἦτον ἡ εἰμαρμένη τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, οἵτινες μᾶς παρεῖχον τὰ πρὸς τὸ ζῆν; Ἐκ τῆς ἀθλιότητός των λοιπὸν, ἐκ τῶν στερήσεων των παράγεται ἡ ἀσύνητος πολυτέλειά μας; τὰ αἰσθήματα ταῦτα τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ οἴκτου ἐπανέστησαν ἐν ἐμοὶ κατὰ μιᾶς τοιαύτης ἀνισότητος ἐν τῇ τύχῃ τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων.

Εὔρον τὸν πατέρα τοῦ Φεδερῶφ ἐν τῇ οὐδῶ τῆς θύρας του. Μὲ ὑπεδέχθη μετ' ἠθους σκοτεινοῦ καὶ ἀγρίου. Ἐὰν ἔτι ἐζῆ, τοῦτο ὀφείλετο ἐκ τῆς λίαν ἰσχυρᾶς κρᾶσεώς του, διότι πρὸ ὀλίγου χρόνου εἶχε καταδικασθῆ εἰς διακοσίους κροντισμοὺς **), ἐνῶ, ὡς γνωστὸν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιζῆσῃ μετὰ τὸν ἑκατοστόν. Καὶ διατὶ ἡ καταδικα αὕτη; Διότι ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς διαδηλώσεως τινος ἐναντίον παρανόμου φορολογίας ἐνὸς ἐπιστάτου.

Ἐπραύθη ὅμως ὅτε τῷ ἔδωκα πληροφορίας περὶ τοῦ υἱοῦ του.

— Θὰ εὐχαριστηθῆτε, τὸν ἠρώτησα, ἐὰν ἴδῃτε μετ' ὀλίγον τὸν Μιχαήλ σας; Δὲν ὑπερηφανεύεσθε διὰ τὴν ἀξίαν του;

— Ἄχ! μπάρινα! ἀπεκρίθη πικρῶς, τί ὄφελόν ὅλα ὅσα ἔμαθεν εἰς ἓνα δούλον; Ὅσω περισσότερο ἀναπτύσσεται, τόσω μᾶλλον αἰσθάνεται δριμύτερον τὸ ἄλγος τῆς δουλείας.

Ἐνόησα ὅτι εἶχε δίκαιον καὶ τῷ παρέσχον τὴν ἐλπίδα ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἀπελευθερωθῆ.

Ἡ δύστηνος σύζυγός του, ἀσθενὴς

*) Ἴσθαι ἀχυροκαλύβης ῥωσικῆ καλύβη.

**) Coups de Knout.

πρὸ καιροῦ, ἔκειτο χαμαί, κεκαλυμμένη δι' ἀθλίου βάλους.

Ἐστρεψα νὰ τὴν ἴδω.

— Ἡ μπάρινα τῆ λέγει ὁ σύζυγός της.

Ἡ μπάρινα εἰς τὴν ἀχυροκαλύβην τῆς; Ἐνόμισεν ὅτι ὄνειρεύετο.

Ἐὰν ἡ παρθένος Μαρία τῆ παρουσιάζετο ποτε, θὰ τῆ προῦξένοι ὀλιγοτέραν ἐντύπωσιν· διότι θὰ ἤκουσέ ποτε ἀναμφιβόλως νὰ ἐμιλῶσι περὶ θεῶν ὀραμάτων· ἀλλὰ μίαν πριγκήπισσα νὰ κατέλθῃ μέχρι τοῦ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν δούλην τῆς, τοῦτο ὑπερέβαινε τὰ ὅρια πάσης λογικῆς πιθανότητος.

Τὴν ἠρώτων μετὰ ζωνροῦ ἐνδιαφέροντος περὶ τῶν ὀδυνῶν τῆς· τῆ ὤμιλησα περὶ τοῦ τέκνου τῆς καὶ μόλις προσέφερα τὸ ὄνομά του ἄφθονα δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Δὲν θὰ τὸν ἐπανίδω, ἐφέλλιζε ὀρηνοῦσα.

— Μάλιστα, ταλαίπωρος γύναι, θὰ τὸν ἴδῃς καὶ θὰ λαθῆς. Ἡ μπάρινα τὸ θέλει, τὸ διατάσσει, θὰ σοὶ ἀποστείλω τὸν Μάρκεβιτε ἵνα σὲ περιποιηθῆ καὶ δυνηθῆς καλῶς ἔχουσα νὰ ἐπανίδῃς τὸν ἀγαπητὸν σου υἱόν.

Ἐσκεπτόμην καθ' ἑαυτὴν νὰ τῷ ἀποστείλω ἐγὼ κρύφα τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν τῶν ὀδοιπορικῶν ἐξόδων, ἂν ὁ πρίγκηψ ἤρνεῖτο νὰ τὸ πράξῃ.

Ὅταν ἀφῆκα τοὺς δυστυχεῖς τούτους, τὰ πρόσωπά των ἦσαν ἡσθθηλιβερὰ, ἡσθον σκοτεινὰ ἐνῶ σῦναμα καὶ ἐγὼ ἡσθανόμην ἐνδύμουχον ἀγαλλίασιν, ἡς οὐδέποτε εἶχον ἀπολαύσει.

Ἐὰν σοὶ περιγράψω οὕτω μακρῶς τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, Βάνδα μου, τοῦτο πράττω, διότι μοὶ ἀφῆκεν ἀνεξαλείπτους ἐντυπώσεις.

Ἀναμφιβόλως ἐν τῇ νεότητί μου εἶχον συνεχῶς ἀκούσει περὶ τῶν φόρων οὗς ἀποτίουσιν οἱ Πολωνοὶ εἰς τοὺς Ῥώσσους καὶ τὰς σκληρότητας τῶν δευτέρων πρὸς τοὺς πρώτους· ἐκεῖ τοῦλάχιστον ἠδύνατό τις νὰ κολάσῃ τὰς καταπίσεις ταύτας, ὑπάγων αὐτὰς εἰς τὰς ὀρμὰς πολιτικοῦ πάθους· ἦτο καταπίσεις τοῦ ἰσχυροῦ ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου, ἀλλὰ λαοῦ πρὸς λαόν. Ἐνταῦθα ὅμως ἐγένετο κατάχρησις μουσαρωτέρων.

Πρῶτον ἤδη ἐσκεπτόμην περὶ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως τῆς Ῥωσσίας· ἠρώτων ἑμαυτὴν, τίνοι δικαίωματι κατέχουσι τινες τὴν γῆν, ἀπολαύουσι τῶν προϊόντων αὐτῆς, χωρὶς νὰ ἐργάζωνται τὸ παράπην ὑπὲρ τῆς κοινωνίας, ἐνῶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἐργάζονται, οὐ μόνον δὲν κατέχουσι τι, ἀλλ' οὐδ' ἄρτον πάλαι εἶχουσι ἵνα ἀποκτώσι δυνάμεις νὰ ἐργάζωνται.